

Локо, ит. loco — „на мѣстото“, означената частъ отъ една композиция трѣбва да се свири тъй, както е написана, следъ като по-рано е била свирена октава горе, или октава долу. Въ композиции за цигулка означава, че трѣбва да се свири на обикновената позиция, следъ като по-рано е било свирено на една опредѣлена корда sul G, sul D.

Лоли, Антонио — Lolli, Antonio — прочутъ цигуларъ, род. 1730 въ Бергамо, умр. 1802 въ Сицилия. концертиралъ въ Италия, Русия, Германия, Франция, писалъ: 18 сонати за цигулка съ басъ, 6 сонати съ съпроводна втора цигулка, 8 концерта и една школа за цигулка.

Ломакинъ, Гаврилъ Иоакимовичъ — руски църковенъ композиторъ, род. 6 апр. 1812 въ Петербургъ, умр. 21 май 1895 въ Гачина, ученикъ на Сапиенца и хористъ въ хора на графъ Шереметиевъ, после учителъ и регентъ въ разни военни и др. учебни заведения въ Петербургъ, а 1848—1859 такъвъ въ Придворната пѣвческа капела, 1862 основава, заедно съ Балакиревъ, „Свободната музикална школа“, въ която поема пѣвческия отдѣлъ. Творчеството на Л. се състои отъ следнитъ пѣснопѣния: 10 „Херувимски пѣсни“, 14 причасти стихове, 3 „Тебе Поемъ“, 1 „Милость мира“, 32 Свѣте тихий, „Славословие“, „Вкусите и видите“, „Да исправится молитва моя“, „Вечери твоя тайняя“, „Ныне отпускаеши раба твоего, владыко“, „Ныне силы небесныя с'нами невидимо служатъ“, „Благослови душе моя, Господа“, „Отче нашъ“, „Достойно естъ“, „Литургия“ по простъ разпѣвъ и „Всенощная“ — знамененъ разпѣвъ — всичко 63 пѣснопѣния.

Ломбардска фигура (ломбардски ритмъ или Skotch snap — шотландско пукане) се нарича ритмичната форма срещаща се

въ народната музика на шотландците, ирландците, финландците, французитъ, скандинавцитъ и унгарцитъ, и преминала и въ художествената музика на срѣдновѣковието: ритмичния контрапунктъ и полифониятъ творби на XVI и XVII

ст. Въ цигулковата музика на XVII ст. Л. ф. твърде често се среща въ видъ на прореждане на цѣла октава, като кратката частъ на фигурата е означена въ повечето случаи съ предударъ (форшлагъ).

Лонга, лат. longa — гл. мензурално нотно писмо.

Лонго, Алесандро — Longo, Alessandro — италиянски пианистъ и композиторъ, род. 30 дек. 1864 въ Аментеа, възпитаникъ на Неаполската консерватория (Серато и Чеси), професоръ въ същата консерватория; композиралъ: клавирикетъ; сонати и сюити за пиано; сюити за цигулка; за виола и за кларинетъ съ пиано и др. Л. е основателъ на музикално списание „L'arte pianistica“ и редактиралъ изданието при Рикорди на клавирикетъ музика на Доминико Скарлати.

Лопатниковъ, Николай — руски композиторъ, род. 16 мартъ 1903 въ Ревель, ученикъ на Петербургската консерватория, после на Ребергъ, Грабнеръ и Токъ въ Карлсруе, дето следъ революцията живѣе. Творби: музика (встѣпление) къмъ една драма, едно скерцо за голѣмъ оркестъръ, 1 концертъ за пиано съ оркестъръ; 2 струнни квартета; соната за цигулка, пиано и малѣкъ барабанъ; 2 оригинални композиции за механично пиано, втори клавирикетъ, трети струненъ квартетъ (премиранъ 1930) и др.

Лоранси, Лионелъ де ла — Lorcencie, Lionel de la — французски музикаленъ писателъ и изследвателъ, род. 24 юлий 1861 въ Нантъ, ученикъ на А. Вайнгартнеръ, Рейниеръ и на Парижката консерватория, сътрудникъ на французскитъ музикални списания, почетенъ председателъ на дружеството на французскитъ музиколози, сътрудникъ, а следъ смъртта на Лавинякъ — редакторъ на „Музикална енциклопедия и речникъ на консерваторията“, писалъ главно върху французската музика: „Музикални вкусъ въ Франция“ (1905), „Рамо“ (1908), „Люли“ (1911), „Приносъ къмъ историята на симфонията въ Франция къмъ 1750“ (1911), „Французската цигулкова школа отъ Люли до Виоти“ (3 тома 1922—24), „Лаугиститъ“ (1928). „Творенията на французската опера“ и др.